

Miten pääsemme määräsatamaan?

Ihmisen elämää voi kuvaavasti verrata veneeseen ja sillä kulkeamiseen uhkaavilla vesillä. Seilaa- van aluksen kulku merellä ja pääsy vihdoinkin määräsatamaan ovat alituisen uhattuina. Vaarat vaativat. Myrsky saattaa iskeä. Vene voi vaurioitua. Miehistö saattaa sairastua, matkanteko katketa.

Ulapalla venettä ympäröivät luonnonvoimat. Alati arvaamaton luonto voi äkisti asettautua navigaattorin matkasuunnitelmia vastaan: myrskyssä tuulta on liikaa, tyvenellä purjeveneessä kaivataan perämoottoria kulun turvaamiseksi.

Meren selkä, joka tarjoaa väylän kulkuun, voi näyttäytyä väkevänä vesillä liikkujan vastustajana. Karttaan merkitsemättömät, tuntemattomat karikot saattavat repiä aluksen kappaleiksi. Jos ehkä selviämme vielä niistä, kenties tuulet ja merivirrat painavat aluksemme reitiltä: vene joutuu merenkävijän suureksi häpeäksi ja kaikkien ihmisten yllätykseksi

karttaan merkitylle karille.

Useimmat meistä tuntevat veden vaarat. Moni meistä tietää karvaasti, kuinka raskasta kiville ajo on. Raamatun sana valaisee elämämme historiaa ja osoittaa, että kukaan meistä ei pääse omalla purrellaan eikä omalla puurtamisellaan perille viimeiseen satamaan.

Seilatessamme omassa voimasamme, luottaessamme itseemme ja kykyihimme kadotamme pian kurssin, ajamme karille. Heikkoketoinen purtemme saa vuodon. Jäämme veden varaan. Alamme vajota. Juuri näin meille käy maailman merillä.

Kristus onnistuu tehtävässään

Elämän merillä kulkevien apu, toivo ja turva on, että yksi on pystynyt navigoimaan onnistuneesti koko matkan. Elämän merimerkeillä, kaikissa myrskyissä Kristus väisti kaikki karikot. Kristus kulki Jumalan lain määräämää

wäylää pitkin. Ja koska Kristus onnistui tehtävässään, sovitti meidät ja nousi ylös kuoleman voittajana, hän voi auttaa meitä.

Kuten Kristus tarttui uppoavaan Pietariin, niin Vapahtajamme etsii tänäänkin meitä vajoavia ihmisiä elämän syvistä vesistä. Kristus käy maailman meriä taivaallisen pelastuslaitoksen uppoamattomalla armon veneellä. Hän nostaa veden varaan jääneet, etteivät he hukkuisi.

Kristus nostaa meidät ylös. Hän ei syytä meitä. Hän antaa anteeksi. Hän peittää kuivilla, puhtailla vaatteilla meidän häpeämme. Hän kantaa läpi elämän meidät taivaalliseen satamaan, viimeiseen satamaan, jossa me saamme ikuisen rauhan ja levon. Tuossa taivaallisessa satamassa eivät elämän myrskyt enää meihin iske.

Markus Malk

” Tämä on oikea tapa julistaa: Ensin täytyy korostaa, mitä usko tekee ja että se antaa kaiken, mitä ihminen tarvitsee pyhityksessään ja pelastumisessaan ja että meillä uskon kautta on kaikki, mitä Jumalalla on. Kun nyt Jumala on antanut meille kaiken mikä on

hänen ja kun hän on itse tullut meidän omaksemme, niin että meillä on kaikki mitä me tarvitsemme, niin mitä me teemme? Elämmekö elämämme välinpitämättöminä? Parasta meille olisi, että me kuolisimme, sillä silloin kaikki olisi meidän. Mutta me olemme täällä lähimmäistemme

tähden ja meidän tulisi antaa itsemme lähimmäistemme hyväksi niin kuin Jumala on antanut itsensä meidän hyväksemme. Näin pelastumme uskon kautta ja rakkaus ohjaa meidät antamaan itsemme lähimmäisillemme.

*Martti Luther
1. Pietarinkirjeen luenossaan*

C.O. Rosenius

Se on täytetty

Kahta sanaa en koskaan voi oppia, en koskaan voi oikein uskoa niihin enkä milloinkaan ymmärtää niitä. Nuo sanat ovat ”kadotettu” ja ”täytetty”.

Kerrotaan uskovasta, jolla oli kristityille niin ominainen kaipaus saada uskon lisäksi hiukan lohdutusta omasta vaelluksestaan. Kauan hän eli syvästi murtuneena ja rukoili: ”Kuinka arvoton ja syntinen minä olenkaan! Ja miten kauhean kylmä ja kuollut minä olen! Ja minulta puuttuu voima! Eikä Jumala näytä kuulevan rukouksiani kun pyydän, että hän vapauttaisi minut synnin tekemisestä! Eikä minulla ole edes oikeaa murhetta synnin tähden. En ole aito. Voi miten kauheaa!

Tällä tavalla, itseensä vajonneena, tämä ihminen eli kauan pimeydessä.

Lopulta Herra puhui

Lopulta Herra puhui hänelle erikoisella tavalla unessa. Unessa tämän ihmisen oli määrä laulaa yhdessä muutamien ystävien kanssa. Laulukirja oli vanha ja sen lehdet kellastuneet. Kun hän avasi kirjan hän huomasi, että laulu oli sivulla kahdella palstalla. Laulu oli hyvin pitkä ja se oli painettu vanhanaikaisella mutta

selvällä kirjasimella.

Kun hän katsoi laulun sanoja ja alkoi laulaa niitä, hän näki että koko pitkä laulu sisälsi yhden ainoan sanan, joka toistui toistumistaan:

Täytetty! Täytetty! Täytetty!

Hän silmäili laulua eteenpäin ja näki, että samoilla vanhoilla kirjasimilla oli painettu yhä uudesta: Täytetty! Täytetty! Täytetty!

Seuraavalla sivulla sama jatkui ja siitä eteenkin päin tämä päättymätön laulu kuului: Täytetty! Täytetty! Täytetty!

Kaikki, kaikki on täytetty

Siihen uni päättyi. Mutta tuo kallisarvoinen sana täytetty, jonka merkitystä iankaikkisuudessa laulava taivaallinen kuoro korottaa ja kiittää, alkoi elää hänen sielussaan. Ja Henki paljasti hänelle: kaikki, kaikki mitä sinun pitäisi olla ja mitä sinun pitäisi tehdä, Jeesus on täyttänyt – se on täytetty sinun puolestasi!

Kaikki, ja nimenomaan se, mikä laille oli mahdotonta, sen Jumala teki! Hän tuli pelastamaan sen mikä oli kadotettu.

Kaikki meissä on kadotettu. Mutta kaikki on täytetty Kristuksessa!

Mutta minun pitäisi siinä tapa-

uksessa todella pelätä Jumalaa? – Kyllä, mutta se on täytetty!

Mutta ainakin minun pitäisi aidosti katua ja rukoilla? – Se on täytetty!

Mutta ainakin minun pitäisi paljon rakastaa Jumalaa? – Se on täytetty!

Mutta mitä teen loppumattomilla synneilläni ja tottelemattomuudellani? – Se on täytetty!

Mutta olen kiittämätön ja välinpitämätön? – Se on täytetty!

Nyt hän itkee rakkaudesta tällaiseen Jumalaan. Ja nyt hän tuntee sydämessään mikä antaa hengen ja pyhyden.

Laupias Jumala! Avaa tämä pyhä asia minun sielulleni! Ja kirjoita suurin palavin kirjaimin sieluni silmien eteen nämä sanat:

”Kristus: Lain loppu. Kaikki, kaikki meissä on kadotettu – kaikki on täytetty Kristuksessa!”

*Tähän tahdon jäädä
tässä on hyvä olla.
Tässä lupaat antaa
väsyneelle rauhan.*

*Tässä myrskysäällä
suojattu satama,
turva ja leposija
kuoleman hetkellä.*

(Suom. POM)

” Pietari oli jo ennen helluntaita ollut innokas ja rehellinen mies, mutta hän ei ymmärtänyt, että Mestarin tie oli Karitsan tie, ja siksi hän kielsi hänet.

Kristinuskossa me olemme ennen muuta tekemisissä henkilön kanssa, emme opin kanssa. Jeesus jätti meille esikuvan.

Opinkappaleet voivat viedä harhaan ja ne voivat uuvuttaa, mutta sitä ei tee katsominen Jumalan Karitsaan ja vaeltaminen hänen kanssaan.

Meillä ei useinkaan ole oikeaa käsitystä Karitsasta ja hänen tiestään. Olemme kuin lapset jotka Jeesuksen ratsastaessa Jerusalemiin huusivat: ”Hoosianna!

Hoosianna!” eivätkä he tiensivät, että Karitsa-Kuningas oli poistuva kaupungista toisen portin kautta kuollakseen ristillä ja että hän kutsuu meitä luokseen hänen pilkkaansa kantamaan (Hepr. 13:13.)”

*J.G. Steinberger,
Tie Karitsan askelissa, 1953.*

Pääkirjoitus

Evankeliumin ääni yhdistää

On asioita, joita emme ajattele riittävästi. Yksi tällainen meille liian vähän merkitsevä asia on se, monet ennen meitä eläneet kristityt ovat sukupolvien ajan usko- neet Jeesukseen Kristukseen ai- van oikealla tavalla - ja he ovat pelastuneet hänen sovitustyönsä tähden. Monet ennen meitä elä- neet julistajat ja opettajat ovat olleet hyvin perehtyneitä Jumalan armon salaisuuksiin ja he ovat kirjoittaneet aikalaisiaan ja jälki- polvia varten syvällisiä kirjoituk- sia ja kirjoja.

Joskus saa sen vaikutelman kuin Jumala olisi opittu tunte- maan oikein vasta viime vuosina tai vuosikymmeninä. Tämä on suuri harha. Monet ovat tunteneet Jumalan oikein ennen meidän aikaamme. Siksi noiden en- tisaikojen opettajien kirjoituksia on hyödyllistä lukea ja tutkia yhä uudelleen. Entisten aikojen opet- tajat ovat jättäneet meille arvok- kaan perinnön, jota meidän ei pitäisi ylenkatsoa.

Jumalan oikea tunteminen ei välttämättä lisääny ajan myötä, vaan se voi vähentyä. Jeesus ei osoittanut suurta innostusta kun hän ajatteli toista tulemustaan edeltävää aikaa, vaan pikemmin- kin hän oli huolissaan siitä ja ky- seli: ”Kun Ihmisen Poika tulee, löytääkö hän uskoa maan pääl- tä?” Luuk. 18:8.

Toinen asia, jota emme ajattele riittävästi on se, että monet usko- vat Jeesukseen Kristukseen ja pelastuvat hänen sijaiskärsimyksensä tähden vaikka he eivät kaikki kuulu samaan kirkkoon tai kirkkokuntaan. Monet julistajat ja opettajat ovat perehtyneitä Ju- malan armon salaisuuksiin vaik- ka he ovat eri kirkkojen tai kirk- kokuntien jäseniä.

Jumalan valtakunnan rajat ei- vät ulotu vain ajallisesti kauas menneisyyteen. Ne ulottuvat myös laajasti moneen suuntaan. Me tunnustamme ”pyhän yhtei- sen seurakunnan” mikä tarkoit- taa, että Jumalalla on yksi seura- kunta tai yksi kirkko maan pääl- lä. Siihen kuuluvat kaikki ne ju- malattomat, jotka Jumala on van- hurskauttanut Kristuksen tähden.

Kun me katselemme ikään kuin alhaalta käsin Jumalan seu- rakuntaa, me näemme rajat ja erot, kirkot ja kirkkokunnat. Kun Jumala katselee seurakuntaansa ylhäältä käsin, hän näkee ainoan Poikansa Kristuksen ja tämän yhtenäisen lauman.

Augsburgin tunnustuksen puo- lustuksessa todetaan: Seurakunta- pa ei olekaan ainoastaan ulkonai- siin asioihin ja menoihin perustu- va yhteisö niin kuin muut yhtei- söt, vaan se on pääasiallisesti sydämissä oleva uskon ja Pyhän Hengen synnyttämä yhteisö.”

Samaisessa Augsburgin tun- nustuksessa todetaan, että tämä yksi seurakunta ”on kaikkien us- kovien yhteisö, joiden keskuu- dessa evankeliumi puhtaasti saar- nataan ja pyhät sakramentit evan- keliumin mukaisesti jaetaan.”

Jeesus ilmaisi asian omalla ajallaan niin, että hänen laumansa ”lampaat kuuntelevat hänen ään- tään”. Se ääni on evankeliumin ääni. Hän myös sanoi, että hän kulkee lampaittensa edellä, ”ja lampaat seuraavat häntä, koska ne tuntevat hänen äänensä”. Joh. 10:3-4.

Oikean evankeliumin opetus ja julistus on aina ihme. Mutta kaut- ta historian tämä ihme on tapah- tunut ja oikeaa evankeliumia on julistettu – joskus hyvin vähäi- sessä määrässä, toisinaan run-

saammassa määrässä mutta kui- tenkin niin, että Jumalalla on aina ollut seurakuntansa maan päällä. Evankeliumin ”punaiset langat” kulkevat välillä vahvempina ja välillä heikompina alkukirkosta meidän aikamme saakka ja ne kulkevat sydäimestä sydämeen eri kirkkoihin ja kirkkokuntiin kuu- luvien keskuudessa.

Puhdas evankeliumin oppi nousee kaiken muun ja kaikkien muiden oppien yläpuolelle niin kuin apostoli Paavali sen ilmaisi kirjoittaessaan: ”Julistipa kuka tahansa teille evankeliumia joka on vastoin meidän julistamaam- me – vaikka me itse tai vaikka taivaan enkeli – hän olkoon kirotu- tu.”

Evankeliumi on ytimeltään sanoma Jumalan teuraaksi vie- dystä Karitsasta, joka ottaa pois maailman synnin. Tätä sanomaa on julistettu kristikunnan alusta saakka ja siksi monet ennen mei- tä eläneet kristityt ovat ilman nykyajan ihmeellisyyksiä pelas- tuneet ja ovat saaneet iankaikki- sen elämän. Pelastuksen tietä ei ole vasta nyt löydetty, se on tun- nettu jo kauan ennen meitä.

Eri kirkkoissa ja kirkkokunnissa on niitä Jumalan lapsia, jotka pelastuvat tämän saman kauan tunnetun mutta usein ylenkatso- tun armon varassa. Kunkin koh- dalla kipeimpiin kysymyksiin kuuluu tämä: Kuinka lienee oman kirkkoni jäsenten laita? Onko monia tai edes joitakin, jotka kuulevat puhtaasti evanke- liumin sanan Jeesuksen sovitus- työstä ja uskovat Jumalan ar- moon? Miten on minun laitani?

Per-Olof Malk

Kristillisen opin pääkohta

Lutherin käsitykselle Jumalan laista on luonteenomaista tämä: Laki olisi oikeissa rajoissaan jos se palvelisi evankeliumia, paljastaisi synnin ja ihmisen täydellisen voimatto-muuden (johon lailla itsellään ei ole annettavana mitään apua) ja jos se viittaisi Kristukseen.

Lain siis tulisi saattaa ihminen armon rajalle, mutta ei astua askeltakaan kauemmaksi. Sillä laki ei saa pyrkiä positiivisesti vaikuttamaan ihmisen pelastukseen ja vanhurskauttamiseen. Sinä hetkenä kuin laki sen tekee, se muuttuu evankeliumin ja armon viholliseksi, uudeksi evankeliumin vastaiseksi pelastustieksi. Laista, jonka pitäisi olla Kristuksen ja armon palvelija, tulee silloin Kristuksen, evankeliumin ja armon vaarallisin vihollinen, ihmisen omate-

koisen pelastuksen perusta.

Kyky erottaa toisistaan laki ja, evankeliumi, Mooses ja Kristus, sekä näiden kanssa yhteydessä olevat käsiteparit liha ja henki, ulkonainen ja sisäinen ihminen, on sen vuoksi kristitylle välttämätöntä. Mutta joku sanonee: ”Laki on jumalallinen ja pyhä.” Se olkoonkin kaikessa kunniaissa! Mutta mikään laki, olkoon kuinka jumalallinen ja pyhä tahansa, ei saa minulle tulla opettamaan, että minä sen nojalla tulen vanhurskautetuksi ja saan elää.

Siihen kyllä myönnyn, että se saa opettaa minulle: Minun pitää rakastaa Jumalaa ja lähimmäistä, ja vielä: Minun pitää elää siveydessä, kärsivällisyydessä jne. Mutta se ei saa osoittaa minulle, millä tavoin minun pitää päästä vapaaksi synneistä,

perke-leestä, kuolemasta ja helvetistä. Tässä on kysyttävä neuvoa evankeliumilta ja kuultava sitä.

Evankeliumi ei opeta, mitä minä olen velvollinen tekemään – se näet kuuluu lain tehtäviin. Evankeliumi opettaa, mitä toinen on tehnyt minun sijastani, nimittäin että Jeesus Kristus, Jumalan Poika, on kärsinyt ja kuollut minun sijastani, vapahdaakseen minut synnistä ja kuolemasta. Evankeliumi käskää minua ottamaan vastaan ja uskomaan tämä; tätä sanotaan evankeliumin totuudeksi.

Tämä on kristillisen opin pääkohta; siitä kaiken hurskauksen tunteminen riippuu.

*Eino Sormunen kirjassa
Jumalan armo, 1934.*

Suomen Evankeliumikoulu yhteistyössä:

Elokuu

14.8. ”*Terve risti, ainoa toivo.*” Raamattupäivä Tampereella Kalevan kirkon seurakuntasalissa klo 13.00 – 17.30 yhdessä Tampereen Raamattukoulun kanssa. Ks. s. 8 ilmoitusta.

Syyskuu

12.9. klo 14.00 Hyvinkää, Vehkojan seurakuntakeskuksessa alkaa raamattuluentosarja, joka jatkuu kunkin kuukauden toisena sunnuntaina.

13.9. klo 18.30 Tampere, Kalevan kirkon seurakuntasali. Raamattuluento Efesolaiskirjeestä alkaa (Tampereen Raamattukoulussa).

20.9. klo 18.30 Tampere, Kalevan kirkon seurakuntasali. Raamattuluento Efesolaiskirjeestä jatkuu (Tampereen Raamattukoulu).

25.-26.9. Oulu, Kellonkartano.

”*Anteeksisaaminen – suurin lahja.*” Kellonkartanon kesäkauden päätösviikonvaihe. Raamattuluentosarja.

27.9. klo 18.30 Tampere, Kalevan kirkon seurakuntasali. Raamattuluento (Tampereen Raamattukoulu).

Lokakuu

10.10. klo 14.00 Hyvinkää, Vehkojan seurakuntakeskuksessa raamattuluentosarja jatkuu.

11.10. klo 18.30 Tampere, Kalevan kirkon seurakuntasali. Raamattuluentosarja Efesolaiskirjeestä jatkuu (Tampereen Raamattukoulu).

30.10. Kuopio, NNKY:n kokoussali. ”*Evankeliumin ääni.*” Raamattuluentosarja.

Painava puheenvuoro siitä, mitä on

YLISTYS

”Ja vielä, veljet, kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotain kiitettävää, sitä ajatelkaa.” Fil. 4:8.

Suomalaista kristillisyyttä on pidetty synkkänä ja ilottomana. Siksi iloa on ryhdytty tuottamaan erilaisin keinoin. Syy ilotomuuteen ei kuitenkaan johdu suomalaisuudesta, vaan virheelisestä evankeliumista, joka ei ole saanut vapauttaa ihmistä. Mikäli pidetään huolta itse Evankeliumista ja sen puhtaudesta, ilo syntyy itsestään ilman sen kummempia järjestelyjä. Tämä ilo ei ole sitä riehakkuutta, mitä maailma ilona pitää, se on syvempää ja kestävämpää, koska sen lähde ei ole ihmisessä vaan Jumalassa.

Ajalle tyypillinen ylistys

Tähän liittyen on syytä tarkastella myös tälle ajalle tyypillistä ylistystä. Parissakymmenessä vuodessa nykymuotoinen ylistys on saavuttanut miltei kaikki syrjäisimmätkin seurakunnat siitä huolimatta, että esim. helluntaiherätys käsitteli sitä ja osittain onnistui torjumaankin sen epäraittiina ilmiönä. (Tästä kertoo Suomen helluntaiherätyksen historia vuodelta 1994 sivuilla 356-362.)

Koska tämän ylistyksen perustelut ovat kuulostaneet varsin raamatullisilta, niin sille on avattu ovet siitä huolimatta, että monet uskovaiset ovat aistineet siinä jotain perin vierasta.

Ylistyksestä käytävä keskustelu kulminoituu kahteen täysin

vastakkaiseen ja toinen toisensa poissulkevaan perusperiaatteen: se:

Perinteisen käsityksen mukaan todellinen Jumala-yhteys synnyttää aidon ylistyksen ihmisen sisäisessä maailmassa. Se on rauhaa, iloa ja kiitollisuutta. Aitoa ylistystä ei voida mitata millään inhimillisellä mitalla, ei ylistäjien määrällä eikä muullaakaan ulkonaisella. Tätä ylistystä ei voida tuottaa millään keinotekoisella. Aito ylistys on ollut kaikkina aikoina Jumalan kansan matkassa – sekä ilossa että surussa.

Mutta tämän modernin käsityksen mukaan ylistys saa aikaan peräti Jumala-yhteyden tai ainakin ”korkeamman Jumala-yhteyden tason”. Monet ylistyksen oppikirjat opettavat juuri tätä.

Tämän ajattelun mukaan korkeammalle tasolle päästään sitä paremmin, mitä enemmän ylistykseen käytetään aikaa, ääntä ja liikettä ja mitä enemmän siinä on mukana osanottajia.

Tunnusomaista tälle ylistykselle on samojen sanojen toisto, vaikka Jeesus varoittaa moninaisuudesta. Myös ulkonaiset rekvisiitat, kuten savut ja värivalot lisäävät ylistyksen tehoa. Tai ainakin niiden kuvitellaan lisäävän.

Tosiasiassa tämän ylistyksen keskipisteenä ei ole Jeesus Kristus ristiinnaulittuna, vaan keskipisteenä on ihminen, joka ylistää Jeesusta (Me ylistämme, Me korotamme, Me palvomme, Me rakastamme jne.). Näin vähäiseltä näyttävällä painopisteen muutoksella saadaan aikaan uusi kristinuskoa jäljittelevä uskonto.

Seurakuntiin on hiipinyt viihteellisyys

Raamatulliselta kuulostavan ylistyksen vanavedessä seurakuntiin on hiipinyt muikin viihteellisyys. Vuosisatojen ajan seurakunta onnistui taistelemaan maailmallista viihdettä vastaan. Nyt se on kuitenkin tehnyt mielestään suuren löydön. Koska se ei ole pystynyt kukistamaan viihteen suurta jumalaa, niin se on päättänyt yhdistää voimansa sen kanssa!

Samalla meille on alettu opettaa, että kaikki musiikki on neutraalia ja siten sopivaa myöskin jumalanpalveluselämään ja että kyse on vain pelkistä mielipiteistä ja makuasioista. Seurakuntien tilaisuuksien kävijämäärää on yritetty lisätä tämän maailman henkeen sopivilla jazz- ja tangomessuilla, sirkuksella ja muulla hömppävihteellä. Rock-musiikkikin asiaan kuuluvine lieveilmiöineen alkaa olla jo tuttu ilmiö hengellisiksi mainostetuissa koontumisissa. Kuitenkin vain muutama vuosi sitten kristittyjä Neuvostoliitossa kidutettiin soittamalla heille vuorokaudet ympärillä juuri rock-musiikkia.

Musiikin ja sanoman tulisi olla sopuinnussa

Kauniin hengellisen musiikin aarteisto alkaa kohta olla täysin tuntematon jo kokonaiselle sukupolvelle. Se on saanut väistyä kaikenlaisen mekkalan, raakkumisen ja muun joikumisen tieltä. Tälle ajalle tyypillistä musiikkia voidaan kuvata yhdellä sanalla: disharmonia, mikä tarkoittaa epäsointua, riitasointua, eripu-

raisuutta, epäsopua, rauhatto-
muutta. Tämä on vastakohta har-
monialle. Mikäli tämän haluaa
ymmärtää hengellisesti, niin ky-
seessä on vastakkaisuus sille,
mikä on Jumalan tahto meihin
nähdessä.

Musiikin tulisi olla sopusoin-
nussa sanoman kanssa. Musiikki
ei ole koskaan neutraalia, sillä

on ilman sanojakin aina jokin
sanoma. Siksi sotilaille soitetaan
marssimusiikkia ja lapsille laule-
taan tuutulauluja.

Mikäli seurakunnan johdolla
ei ole taidollisuutta löytää raa-
matullisia linjoja, niin ei ole mi-
kään ihme, jos jotkut pistävät
hulinaksi kääntäen kaiken päälä-
elleen ja samalla totuuden tie tu-

lee häväistyksi. Näin onkin mo-
nin paikoin jo tapahtunut. Näyt-
tää siltä, että tavoitellessaan
maailman suosiota seurakunnat
ovat alkaneet uskoa hyvää pa-
hasta ja lopulta ne päätyvät us-
komaan pahaa hyvästä.

Paavo Lievonen

John Wesley'n uni

Kerrotaan, miten John Wesley (s.
1703) oli illalla 24.5.1738 men-
nyt herrnhutilaisten kokoukseen
Englannissa ja kuinka hän siellä
kuuli luettavan Lutherin esipu-
hetta roomalaiskirjeeseen.

Wesley on itse kertonut ko-
kouksesta: ”Silloin tunsin noin
neljännessä vaille 9 sydämeni
ihmeellisen lämmenneeksi. Tun-
sin että luotin Kristukseen, yksin
häneen pelastumisessani, ja sain
varmuuden, että hän, yksin hän,
oli poistanut minun syntini.”

Merkkillinen puhutteleva uni

Sen jälkeen kun Wesley'n julis-
tuksesta oli syntynyt wesleyläi-
nen herätysliike, kerrotaan, että
hän kerran näki unen, jossa hän
seisoi kadotuksen portilla. Hän
kolkutti portille ja halusi tietää,
keitä sisällä oli.

”Onko siellä katolilaisia?” hän
kysyi.

”On”, vastattiin sisältä, ”on
hyvin paljon”.

”Onko Englannin valtiokirkon
jäseniä?” hän kysyi.

”On”, vastattiin, ”hyvin pal-
jon”.

”Entä presbyteeriläisiä?”

”On niitäkin, hyvin paljon.”

”Mutta onko siellä wesleyläi-
siä?”

”On, on, hyvin paljon.”

Erittäinkin viimeisestä vasta-
uksesta kauhistuneena riensi
Wesley taivaan portille, jossa hän
teki samat kysymykset, vaikka
toisessa järjestyksessä.

”Onko siellä wesleyläisiä?”
hän kysyi hätäisesti.

”Ei”, vastattiin.

”Onko presbyteeriläisiä?”

”Ei.”

”Onko Englannin valtiokirkon
jäseniä?”

”Ei.”

”Onko katolilaisia?”

”Ei.”

”No keitä siellä sitten on?”
kysyi Wesley kauhuissaan.

Vastaus kuului: ”Emme tunne
täällä mitään niistä, joita kysyitte.
Täällä on ainoastaan Kristuksen

nimi tunnettu ja tunnustettu. Mei-
tä on täällä suuri joukko kaikista
sukukunnista, kansoista ja kielis-
tä, ja me olemme valkaisseet
vaatteemme Karitsan veressä.”

*Lainattu Kyläkirjaston
Kuvalehdestä numero
5 vuodelta 1900*

Armo riittää

Ilmesty

6-8 viikon välein. Maksuton.

Julkaisija

Evankeliumin opintoyhdistys
ry ja Suomen
Evankeliumikoulu.

Postiosoite

PL 17, 05831 Hyvinkää

Sähköposti

evank@evank.org

Tilaukset myös

puh. (019) 41 42 43 tai
tekstiviestillä 040 733 6852

Vastaava

Per-Olof Malk

Taitto

Petri Malk

Aiemmin julkaistut numerot
samoin kuin muuta luettavaa
ja lisätietoja osoitteessa
www.evank.org

Evankeliumin Opintoyhdistys ry. Suomen Evankeliumikoulu

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43

Internet: www.evank.org – Sähköposti: evank@evank.org

Pankit: Handelsbanken 313130-1171701 ja Sampo 800015-70994146

Voimattomalle voimaa

Jouduin yllättäen muutamaksi päiväksi sairaavuoteelle ja tunsin syvää voimattomuutta. Jälleen huomasin, ettei ole helppoa olla heikko. Se on tuskastuttavaa, vastenmielistä ja vaikeaa. Ehkä lapsen on helppo olla heikko, mutta aikuisena haluaa olla vapaa, toimia tahtonsa mukaan. Heikko on avuton.

Sitä ihmeellisempää on huomata, kuinka Paavali toteaa: ”Me iloitsemme, kun olemme heikot.” 2. Kor. 13:9. Tämä on sitä merkittävämpää, kun tiedämme kirjeen vastaanottajien purevasti arvostelleen Paavalia hänen heikkoutensa tähden: ”Ruumiillisesti läsnä ollessaan hän on heikko.” - Ja mikä on kaikkein pahinta lähetysaarnajan elämässä: ”Eikä hänen puheensa ole minkään arvoista.” 10: 10.

Paavalin heikkous lähetystyössä oli sairaudes-ta johtuvaa ja niin näkyvää, että kuulijoilla oli kiusaus halveksia ja vieroia häntä hänen ruumiillisen tilansa tähden, Gal 4:14. Pakanallisen ajattelun mukaan Jumalan valitsema ihminen ei voi olla heikko eikä sairas.

Paavali ei hävennyt paljastaa kuulijoilleen, kuinka hänen rasiuksensa olivat olleet yli voimien käyvät ja kuinka epätoivoi-nen hän oli ollut, 1:8. Hän ei pelännyt tunnustaa olevansa kaikin tavoin

ahdistettu ihminen, joka koki pelkoa, 7:5, aina masennukseen asti. Hän ei häpeä tunnustaa kirjoittavansa suuressa sydämen ahdistuksessa ja hädässä monin kyynelin, 2:4. Hän myöntää avoimesti, että hänen ulkonainen ihmisensä menehtyy ja maallinen maja hajotetaan maahan. Siksi hän huokaa raskautettu-na eikä tahtoisi riisuutua, 5:1-4. Lähetystyössään hän oli kaikin tavoin ahdingossa, neuvoton, maahan kukistettu.

Kuitenkin Paavali kesti. Hänen suuri heikkoutensa ei johtanut häntä lamaantumiseen. ”Kuolemaisillamme, ja katso me eläm-me”, 6:9. ”Murheellisina, mutta aina iloisina - mitään omistamatta, mutta kuitenkin omistaen kaiken.” Hän oli oppinut Jumalan valtakunnan salaisuuden, jossa Jumala joka hetki luo tyhjistä kaiken ja ”kutsuu olemattomat, ikään kuin ne olisivat”, Room 4:17. Jumalan voima tulee näin täydellisesti ilmi ihmisen heikkoudessa.

Paavali oli ennen kääntymistään ollut vahva ihminen, joka oli pystynyt suurenmoisiin saavutuksiin. Kristuksen edessä hänestä oli tullut syntisistä suurin, joka tarvitsi vain armoa. Ennen hänet omat tekonsa nostivat hänet korkeuksiin, nyt hän oli kokonaan

Kristuksen sovittavan teon varassa. Hän tarvitsi aina enenevää armoa. Tällaisen rakastavan ja anteeksiantavan Kristuksen tähden ei tarvitse enää pelätä heikkoutta, vaan voi jopa olla mielistynyt heikkouteen, 12:10.

Luther kirjoittaa samasta asiasta: ”Sitten hän (Jumala) antaa hurskaiden menettää voimansa ja joutua ahdinkoon niin, että kaikki luulevat heidän loppunsa ja viimeisen hetkensä tulleen, mutta juuri silloin hänen voimansa on heitä lähinnä, niin kätkeytyä ja salaisena, etteivät edes ahdingossa olevat itse sitä tunne, vaan ovat kokonaan uskon varassa. Siinä on Jumalan koko voima ja käsivarsi, jos vain on uskoa, joka sitä odottaa. Ahdingon mentyä ohi käy ilmi, mikä voima heikkouteen on kätkeytyä. Katso, siten Kristus menetti voimansa ristillä ja juuri siellä hän osoitti suurinta voimaa: hän voitti synnin, kuoleman, maailman, helvetin, perkeleen ja kaiken pahan. Sillä tavoin kaikki marttyyrit olivat voimakkaita ja voittivat ja sillä tavoin voittavat vielä nytkin kaikki kärsivät ja sorretut. Sen tähden Joel sanoo: ’Voimaton sanokoon: minulla on runsaasti voimaa’, mutta uskossa, ei ulkonaisesti.”

Olavi Peltola

Auta levittämään armon sanaa!

Lähetä meille nimiä ja osoitteita henkilöistä, jotka haluavat lukea Armo riittää -lehteämme.

Lehti on maksuton.

Lähetä halukkaiden tiedot kortilla, sähköpostissa tai käytä alla olevaa lomaketta tai kirjettä. Os: *Armo riittää, PL 17, 05830 Hyvinkää. Kiitos*

Nimi	Postinumero
Lähiosoite	Postitoimipaikka

Mitan täyttämättömille

Eräänä päivänä luin taas tuon tutun kertomuksen lesken rovosta. Jäin jälleen miettimään, miten Jeesus aina huomasi pieniä ja vähäpätöisiä asioita ja antoi niille suuren arvon. Aivan niin kuin hän huomasi tavallisia ja tavallista vähäisempiä ihmisiä.

Tämänkin kertomuksen mukaan hän suuressa joukossa näki leskivaimon ja vieläpä hänen kourassaan olleet ”kaksi pientä lanttia”, joiden kilahdus tuskin kuului mihinkään, kun ne putosivat uhriarkkuun. Ja sitten hän sanoi opetuslapsilleen: ”Tämä köyhä leski pani uhriarkkuun enemmän kuin yksikään toinen.”

Tässä kaikessa näkyy se ihmeellinen Jeesuksen ominaisuus ja periaate, että hän ei kiinnitä huomiota ainoastaan suuriin summiin tai rikkaisiin ihmisiin tai korkeissa asemissa oleviin arvovaltaisiin tai pyhiin tai onnistuneisiin henkilöihin. Hän näkee myös pienet summat, köyhät ihmiset, mitan täyttämättömät syntiset, tavalliset ja tuntemattomat ihmiset, joilla ei ole yhteiskunnassa korkeaa asemaa eikä arvovaltaa.

Tämä Jeesuksen ominaisuus antaa toivon kaikille pieneksi itsensä kokeville ihmisille, kaikille oikeasti vähäpätöisille ihmisille ja kaikille syntisille, jotka ajattelevat, ettei kukaan heistä välitä eikä kukaan heidän asioistaan ole enää kiinnostunut.

Se Jeesuksen ominaisuus, joka tässä kertomuksessa tulee esille, on kyllä itse asiassa näkyvillä koko hänen elämässään ja toiminnassaan. Se lyö leimansa kaikkeen, mitä hän teki ja opetti maan päällä. Herralla oli aina silmää sille, joka ei ollut mitään ja niille, joilla ei ollut mitään.

Ajattele vaikka hänen vertaus-tensa välittämää sanomaa: Jeesuksella oli halu puhua köyhästä ja sairaasta Lasaruksesta kadulla rikkaan miehen portin pielessä.

Hän asetti esikuvalliseksi sen halveksitun publikaanin, joka tempelin takaosassa anoi syntejään anteeksi. Hän puhui sadan lampaan laumasta omille teilleen läheneen yksinäisen lampaan arvosta. Hän kiinnitti huomiota omaisuutensa hävittäneeseen tuhlaaja-poikaan jne. Aivan ihmeellistä!

Ja ajattele, minkälaiset olivat ne ihmiset, jotka saivat häneltä opetuksen lisäksi käytännössä avun. Ensimmäinen ihminen, jonka kanssa Jeesus ylipäättään keskusteli julkisen toimintansa alussa, oli jumalanpalvelukseen osallistunut riivattu mies. Ja viimeinen, jonka kanssa hän keskusteli maallisen vaelluksensa lopussa, oli varkauksista ja luultavasti ihmisten surmaamisista tuomittu ryöväri Golgatalla.

Näiden kahden väliin mahtui suuri joukko muuta väkeä, jota Jeesus auttoi. Jeesukselta saivat avun pahojen henkien vaivaamat, kotikylästään pois ajetut miehet hautaluolissa Gadaran alueella, 12 vuotta verenvuotoa sairastanut nainen, 38 vuotta sairastanut mies Betesdan lammikon pylväskäytävässä, pahan hengen vaivaama mykkä, itkevä kanaanilaisvaimo, joka kuului juutalaisten kiroamaan epäpyhään kansaan, kuunvaihetautinen poika, nainen joka vietti kotikaupungissaan ”syntistä elämää”, aviorikoksesta kiinni otettu nainen, kuuden miehen kanssa elänyt nainen Sykarissa jne.

Luettelo ei ole täydellinen, mutta se jo näyttää selvästi, miten Jeesus näki muitten halveksimissa ihmisissä ihmisen arvon ja kuinka hän piti huolta hylätyistä, avuttomista, syntisistä ja toisten tuomitsemista ihmisistä.

Sinun ei tarvitse olla monien kiittämä, varakas tai edes hyvin toimeen tuleva, ei terve eikä kohtuullisessa kunnossa oleva, hyvin elänyt kristitty tai jotenkin toisten ihmisten hyväksyntää nauttiva,

jotta voisit toivoa Jeesuksen huomaavan sinut. Syrjään sysätyillä, syrjityillä, pienillä, vähäpätöisillä, unohdetuilla, halveksituilla, syntisillä ihmisillä oli ja on mittaamattoman suuri arvo Jeesuksen silmissä.

Tämän tähden Herra johdonmukaisesti etsiytyi sinne, missä ihmiset eivät jaksaneet täyttää Jumalan tahtoa. Hän etsiytyi sinne, missä elettiin lankeemusten ja rikkomusten tuskassa. Hän haikautui sinne, missä ei jaksettu enää nousta eikä toivoa. Hän istuutui syömään syntisten ja publikaanien kanssa. Ja kun häneltä kysyttiin, miksi hän kulki niin paljon juuri pienten ja vähäpätöisten ja heikkojen seurassa, hän vastasi, että hän oli tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä oli kadonnut.

1 Korinttilaiskirjeessä apostoli Paavali osoittaa, että sen mitä Jeesus teki on Jumalalle ominaista. Jumala valitsee vähäiset: ”Mikä maailmassa on heikkoa, sen Jumala valitsi... Mikä maailmassa on vähäpätöistä ja halveksittua, mikä ei ole yhtään mitään sen Jumala valitsi...”

Juuri näin kävi uhriarkun luona. ”Monet rikkaat antoivat paljon... köyhä leski pani arkkuun kaksi pientä lanttia.” Ja heti Jeesus kutsui opetuslapset kokoon ja muistutti heitä siitä, miten suuri arvo vähäisellä on Jumalan valtakunnassa.

Lohduttakoon tämä sinua, joka koet itsesi kelvottomaksi muiden seurassa. Lohduttakoon tämä sinua, jota synnit ovat kiusanneet. Jeesus näkee sinut, vaikka olet heikko ja vähäinen. Jeesus näkee sinut, vaikka olet syntinen. Hän näkee sinut pelastamisen arvoisena. Hän uskoo, että hänen sovituskuolemansa riittää sinun elämäsi pelastamiseen, minkälainen elämä se sitten lieneekään.